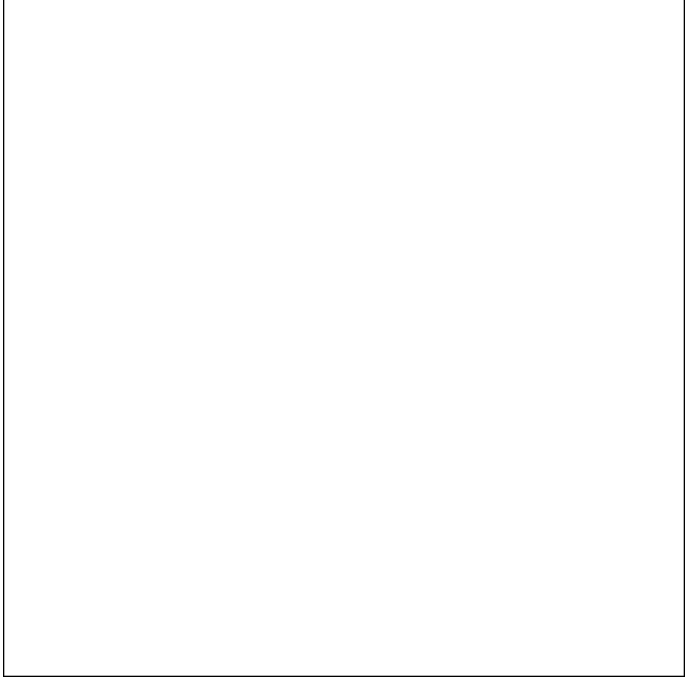

Η μέρα που άφησα το σπίτι για την πόλη

✎ Lesley Koyi, Ursula Nafula
✎ Brian Wambi
✎ Eleni Manou
3
Ελληνικά @1

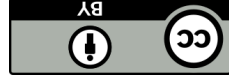

Global Storybooks

globalstorybooks.net

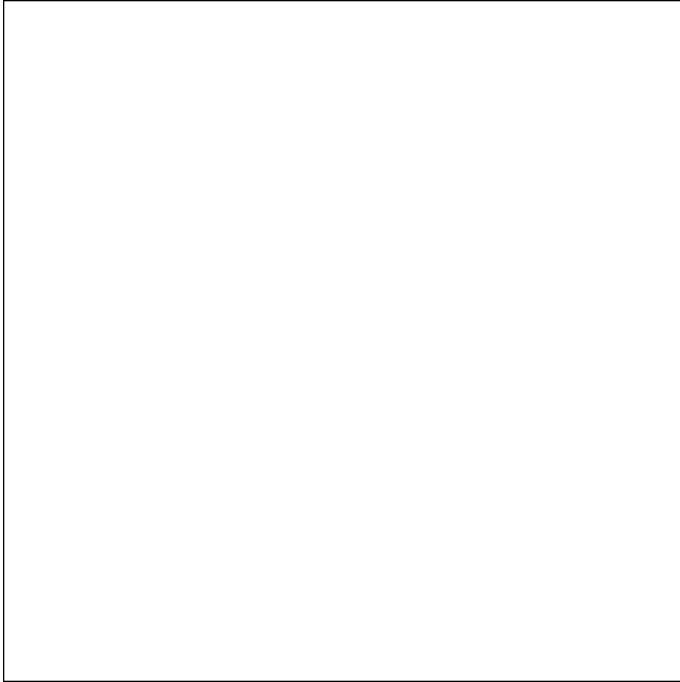
Η μέρα που άφησα το σπίτι για την πόλη

✎ Lesley Koyi, Ursula Nafula
✎ Brian Wambi
✎ Eleni Manou

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

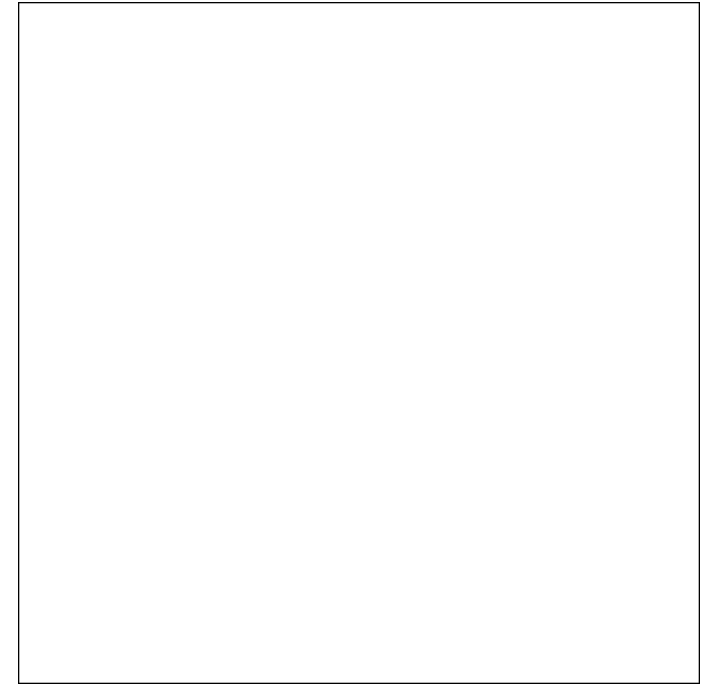
Η μικρή στάση του λεωφορείου στο χωριό μου ήταν απασχολημένη με ανθρώπους και υπερφορτωμένα λεωφορεία. Στο έδαφος ήταν ακόμα περισσότερα πράγματα για φόρτωμα. Ντελάληδες φώναζαν τα ονόματα όπου πήγαιναν τα λεωφορεία τους.

«Πόλη! Πόλη! Πηγαίνοντας δυτικά!»
Ενώ άκουσα έναν νελάλη να
φωναζει. Αυτό ήταν το λεωφορειο
που ειπτετε να πιασω.

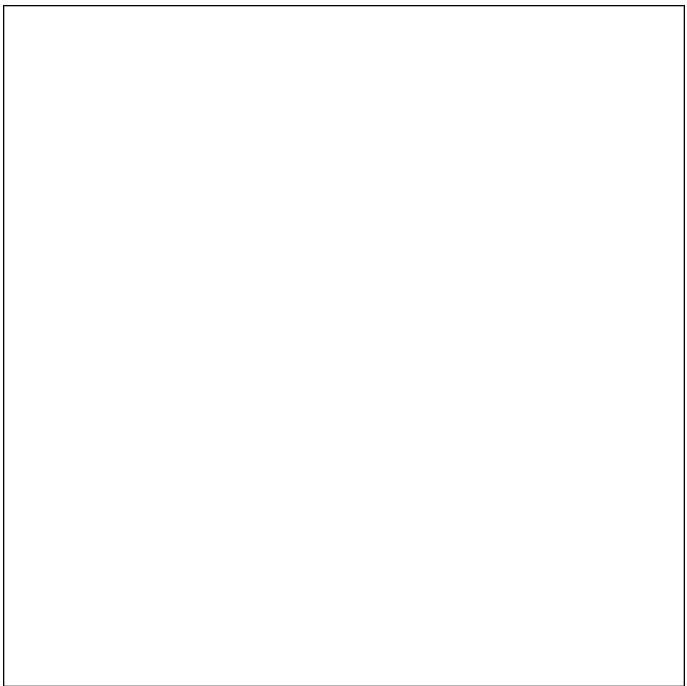

Το αστικό λεωφορείο ήταν σχεδόν γεμάτο, αλλά περισσότεροι άνθρωποι ακόμα πίεζαν για να ανέβουν. Μερικοί έβαζαν τις βαλίτσες τους κάτω από το λεωφορείο. Άλλοι έβαζαν τις δικές τους μέσα στα ράφια.

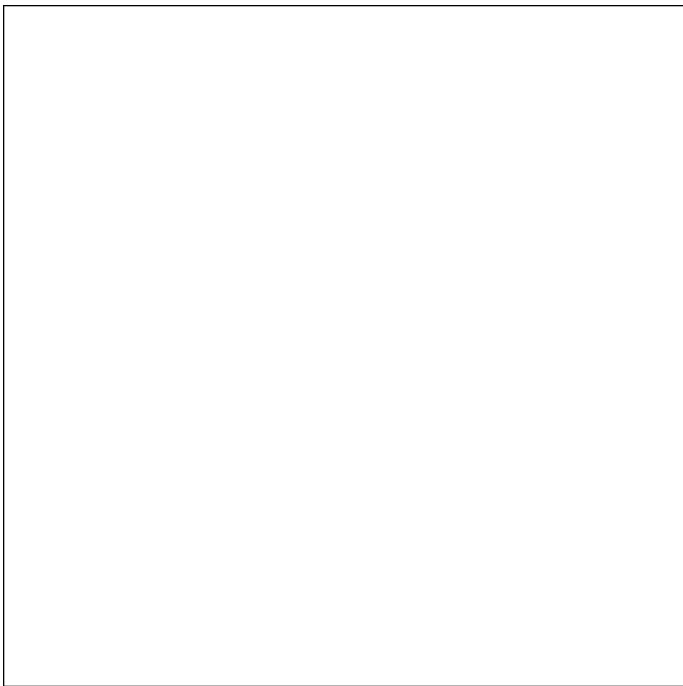

Το λεωφορείο επιστροφής γέμισε γρήγορα. Σύντομα αυτό θα επέστρεφε ανατολικά. Το πιο σημαντικό πράγμα για μένα τώρα, ήταν να αρχίσω να ψάχνω για το σπίτι του θείου μου.

Νέοι επιβάτες κρατούνσαν σφιχτά τα
 εισιτήρια τους όσο αυτοί έψαχναν
 κάπου να καθίσουν μέσα στο
 συνωστισμένο λεωφορείο. Γυναίκες
 με μικρά παιδιά τους καθιστούν
 άνετους για το μακρινό ταξίδι.

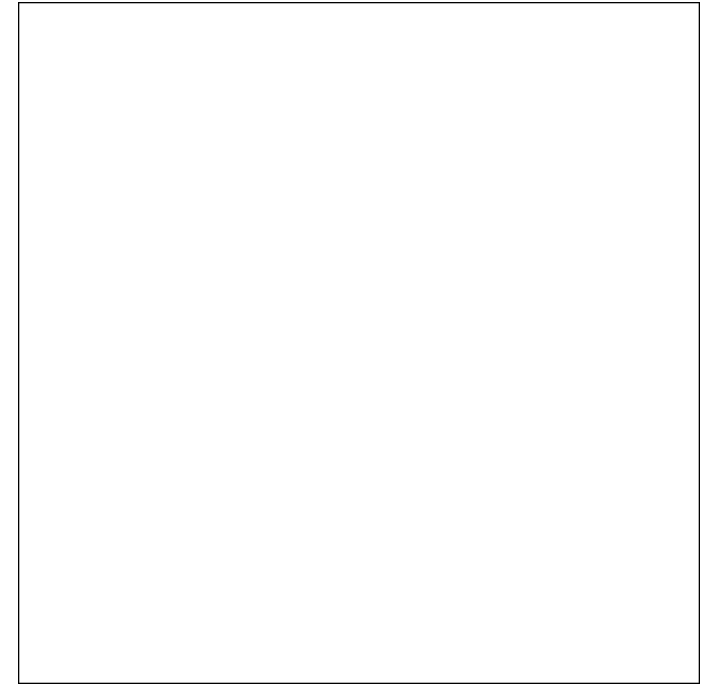

Ένδια ώρες αργότερα, ζύπνησα από
 δυνατούς χτύπους και κραυγές για
 τους επιβάτες να πάνε πίσω στο
 χώρο μου. Άρπαξα τη μικρή μου
 τσάντα και πήδηξα έξω από το
 λεωφορείο.

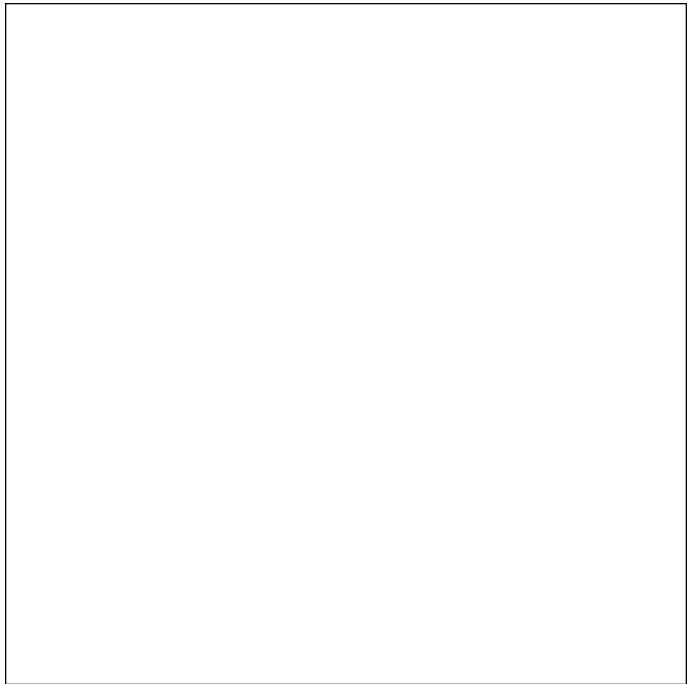
Εγώ στριμώχτηκα δίπλα σε ένα παράθυρο. Τα άτομο που καθόταν δίπλα σε μένα κρατούσε σφιχτά μια πράσινη πλαστική τσάντα. Φορούσε παλιά πέδιλα, ένα φορεμένο παλτό, και φαινόταν νευρικός.

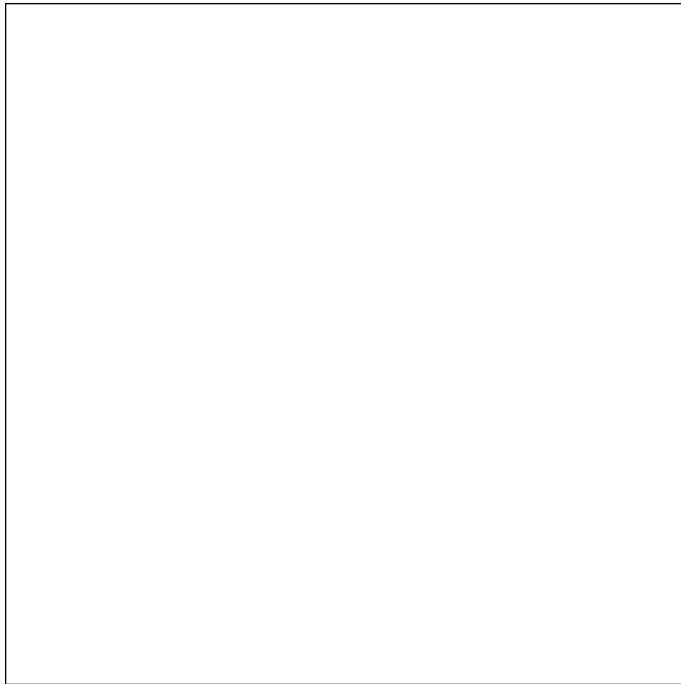
Στο δρόμο, απομνημόνευσα το όνομα του τόπου όπου ο θείος μου ζούσε στη μεγάλη πόλη. Ακόμα το σιγομουρμούριζα όταν αποκοιμήθηκα.

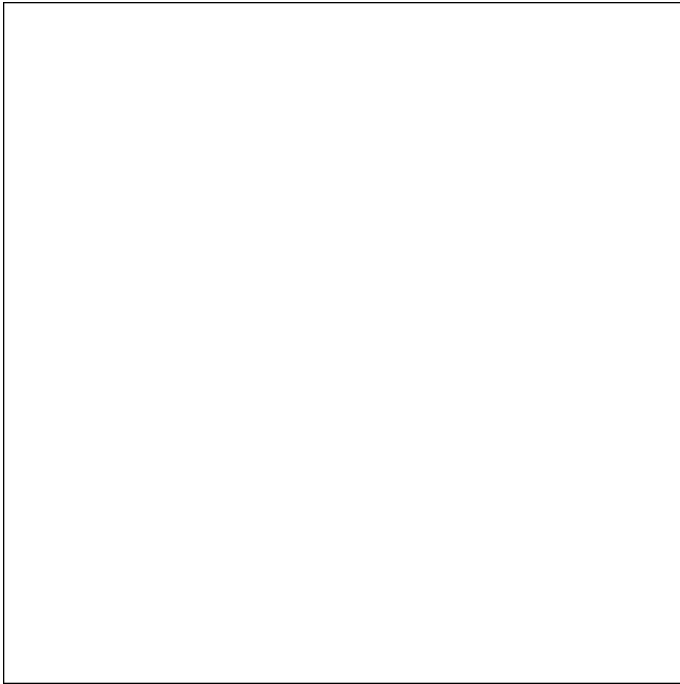
πόλη.

Κοίταξα έξω από το λεωφορείο και
συνειδητοποίησα ότι έφυγα από το
χωριό μου, το μέρος όπου είχα
μεγαλώσει. Ενώ πήγαινα στη μεγάλη

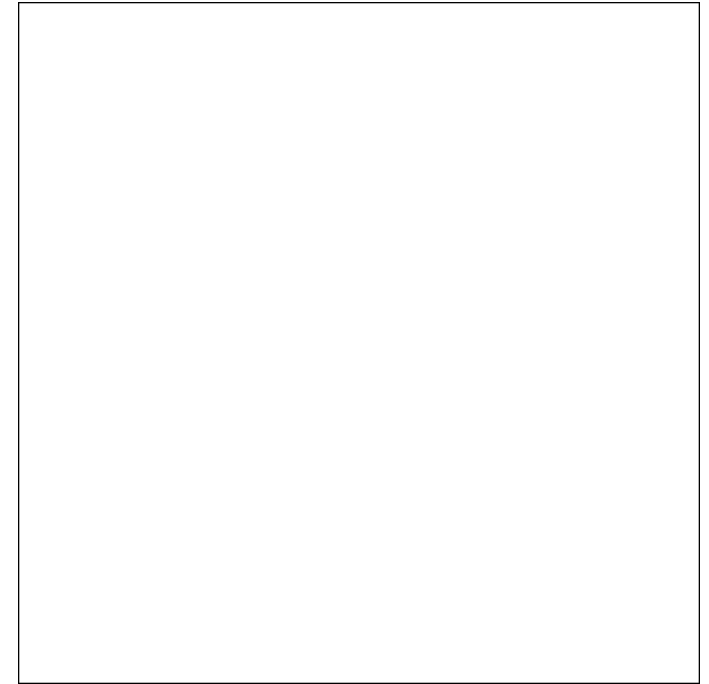

Αλλά το μυαλό μου έτρεχε πίσω στο
σπίτι. Θα είναι η μητέρα μου
ασφαλή; Θα φέρουν τα κουνέλια
του καθόλου χρήματα; Θα θυμάται
ο αδερφός μου να ποτίζει τους
σπόρους των δέντρων μου;

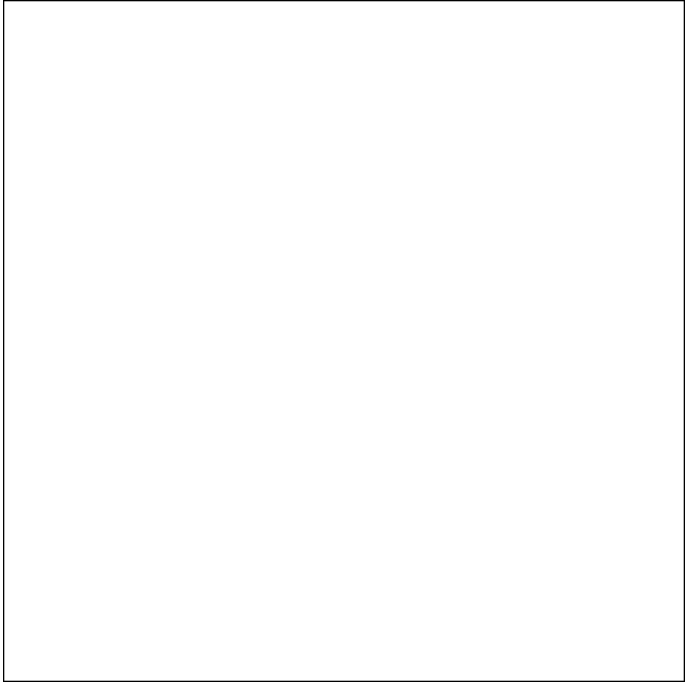
Το φόρτωμα ολοκληρώθηκε και όλοι οι επιβάτες κάθισαν. Οι μικροπωλητές ακόμα έμπαιναν στο λεωφορείο για να πουλήσουν τα προϊόντα τους στους επιβάτες. Όλοι τους φώναζαν τα ονόματα των προϊόντων που ήταν διαθέσιμα για πώληση. Οι λέξεις ακούγονταν αστείες σε μένα.

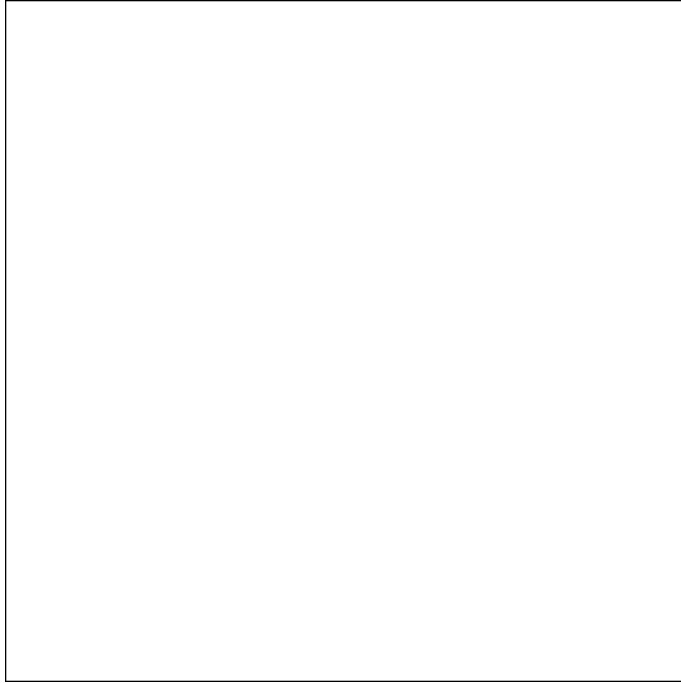
Καθώς το ταξίδι προχωρούσε, το εσωτερικό του λεωφορείου έγινε πιο ζεστό. Έκλεισα τα μάτια μου ελπίζοντας να κοιμηθώ.

Μερικοί επιβάτες αγόρασαν ποτά,
άλλοι αγόρασαν μικρά σνακ και
άρχισαν να μασούν. Αυτοί που δεν
είχαν χρήματα, σαν εμένα, αλλά
παρακολούθησαν όλα αυτά.

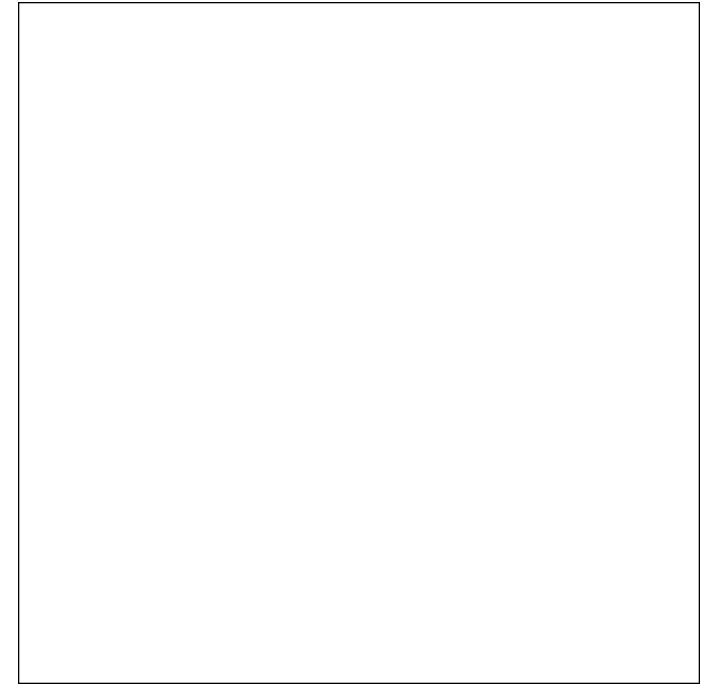

Καθώς το λεωφορείο άφησε την
στάση του λεωφορείου, κοίταξα
πίσω να ξζω από το παράθυρο.
Αναρωτήθηκα αν θα πήγαινα ποτέ
πίσω στο χωριό μου ξανά.

Αυτές οι δραστηριότητες διακόπτονταν από το κορνάρισμα του λεωφορείου, ένα σημάδι ότι ήμασταν έτοιμοι να φύγουμε. Ο ντελάλης φώναζε στους μικροπωλητές να βγουν έξω.

Οι μικροπωλητές έσπρωχναν ο ένας τον άλλο για να βγουν από το λεωφορείο. Μερικοί έδωσαν πίσω ρέστα στους ταξιδιώτες. Άλλοι έκαναν τελευταία στιγμή προσπάθειες να πουλήσουν περισσότερα αντικείμενα.